

Hoe Schreurs schrijft over Pothast op pagina 71.

Een van die typen die, hoe bizar en eenzijdig vergroeid soms, op hun manier de physionemie van een inrichting als Rolduc mede helpen bepalen, is mijnheer Pothast B.H.; een figuur die het, ondanks de ernst die ze met zichzelf maakt, ook niet verhelpen kan dat ze wel eens onweerstaanbaar op de lachspieren werkt. En dat op die van mijnheer Tijssen niet alleen! Terwijl mijnheer Poshast B.H. naarstig zijn dagen met muziekschrijven, met arrangeren en zelfs componeren vult, en als afwisseling aan het Akense muzikleven deelneemt waar hij gedurende de pauzen zijn rozenkransjes zit te bidden, weet de voortdurend in ijle sferen levende man met zichzelf maar weinig weg in het gewone dagelijkse verkeer. Een en al muziek en zenuwen, begint hij al van verre schichtig uit te wijken als hij iemand - zeg maar mijnheer Tijssen - op de gang tegemoet moet komen. Met telkens dit onthutsende resultaat nu dat hij, van links naar rechts en weer van rechts naar links laverend, onvermijdelijk tegen zijn tegenligger opbotst, als die niet de tegenwoordigheid van geest heeft op het juiste moment een zijsprong te maken.

Hoe Schreurs over de knechten van Rolduc schrijft, op pagina 74. Met hun kaliber wordt bedoeld het kaliber van de knechten.

Tekenend voor hun kaliber is het volgende.

Rolduc, dat nog hand- en spandiensten aan de gemeente Kerkrade te bewijzen had, zonderde, ingevolge de oproep, een twintigtal van zijn knechten af die het met schoppen en houwelen gewapend naar de 'arbeitseinsatz' dirigeerde. Toen ze op het appèl verschenen en de burgemeester, een oud leerling van Rolduc, hen monsterde, werden ze een beetje verlegen met zich zelf. Op de vraag van de burgemeester, wat ze kwamen doen, antwoordden ze dapper dat ze kwamen werken. 'Dat is braaf van jullie', zei de burgemeester: 'maar gaan jullie nu maar weer gauw naar huis, want als ik goed zie, meen ik, dat ik er van jullie allemaal niet één gebruiken kan'.

Behalve een handvol volwaardige mannen, waaronder een gewiekst portier en een paar geofende ambachtslieden, bestond de équipe uit een ratjetoe van wel goedwillende, doch onvolwaardige knapen; kwiebussen dikwijls, die hun puberteit nooit te boven kwamen en de handen verkeerd aan het lijf hadden staan. Wie in de maatschappij geen voet aan de grond kreeg, was nog altijd goed genoeg om op Rolduc 'de heren te gaan dienen', zoals dat heette. Hun ouders of voogden vonden, dat ze er goed bewaard waren. En dat waren ze dan ook; maar vraag niet wat er van de zindelijkheid en de netheid, de hygiëne, onder hun handen en slordige en slome bedoening terecht kwam.

Van die kant bezien, was het dus zo vreemd niet van mijnheer Tijssen en mijnheer Nolens - op wiens kamer geen plekje was dat niet met papieren en paperassen belegd was - dat ze de obstructie niet in de kaart speelden, maar de zusters als een regelrechte zegen van de hemel begroetten. Dat ze het aan de tijd